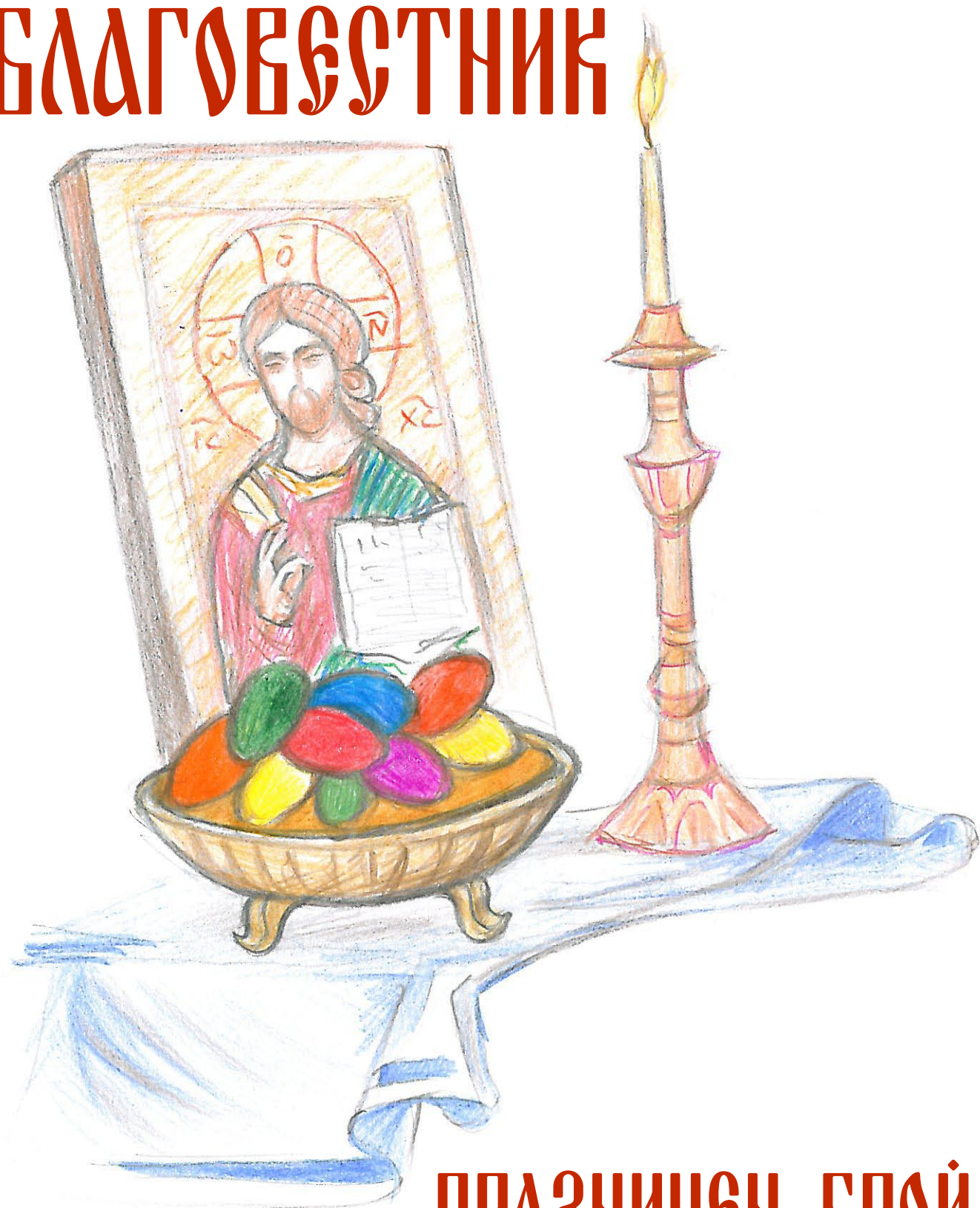
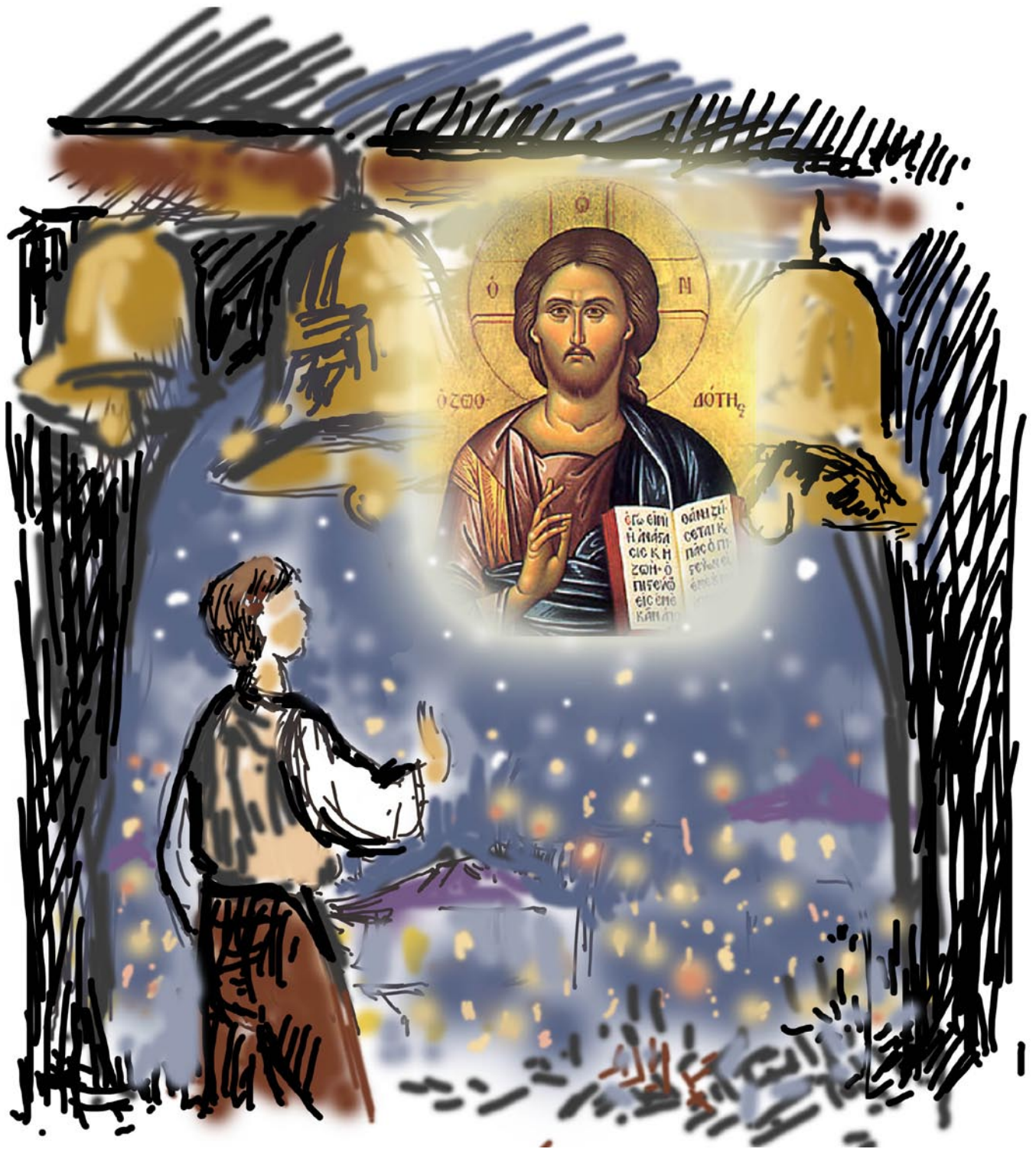

ВЕЛИКДЕНСКИ БЛАГОВЕСТНИК

ПРАЗНИЧЕН БРОЙ

ЧЕТЕТЕ В БРОЯ:

Великден. Из "Свещеният огън" от архим. Евтимий (Сапунджиев)
Защо християнската Пасха не съвпада с католическата?
Червеното Великдетско яйце
Великденските яйца
Из поученията за възкресението на Христа от преп. Бийд
Не искам да си тръгвам!
Как се празнувал Великден по времето на комунизма
На Великден в Англия
Туринската плащаница

В Е Ѓ И К Д Е Н

Из “Свещеният огън” от архим. Евтимий (Сапунджиев)

Христос воскресе! звън се тържествено понесе
и в селото заблещукаха,
Чий е Великденът – ту в една, ту в друга къща,
на вас, мили приятели. светлинки като звездички.
Великденската нощ през За малко време във всички
детските години – това е къщи заблестяха светлинки
най-светлото, най-милото, и те тъй чудно се сливаха със
което остава на човека за звездите над главата ми, че
през целия му живот. Децата действително без мисли и

най-добре срещат
Великдена, макар че те
най-малко мислят за
догмата, свързан с този
празник. Те празнуват
и преживяват догмата
със сърцата си. Ще
вземе някоя най-малка
дреболия от тази
нощ детското сърце и
тъй ще я украси, тъй ще я
великденски накити, тъй ще
свърже с нея религиозната
страна на празника, че в
него действително ще ледах
далече в мрачината на
заспалото село. Камбанният

Архимандрит Евтимий със ученици от
Копривщица. Края на 30-те години на XX век

думи, аз по детски преживявах,
че Божествената светлина на
вярата облива всичко, че небе
и земя са съединени. Подир
малко всички тия светлинки

се задвижиха към нас, всеки, за да не се препъва по кривите калдъръмени улички, носеше запалена свещ и идеше в църквата.

- Ами че нали всеки ще си запали свещта от дядо поп пред олтара? – питам аз унесен бай Никола. Защо им са запалени свещите още отсега?

- Това не е свещеният огън! – отговаря наставнически бай Никола. – никой не е запалил още великденската си свещ. Това са угарките от завчерашните им свещи от 12-те евангелия. Свещеният огън ще вземе най-напред дядо поп от кандилото в олтара и всеки от него ще си запали свещта и ще занесе в къщи, за да му свети и да го наставлява през цялата година. А пък в Йерусалим този свещен огън от гроба Господен се нарича “Свети Нур” и от всички страни на земята всички народи идват да си запалят през тази нощ свещта и да занесат свещения огън по всички страни на земята. Също тъй както някога

светна от Йерусалим Христос и светлината Му се разнесе по цялата земя...

И бай Никола подробно ни заразправя чудесните предания за “Светия Нур”...

- “Прийдете прийте свет из Невечернаго Света!” – възгласи свещеникът в полутъмния храм. “Пристъпете, приемете светлина от не вечерната светлина!” – запяха певците пак на славянски, народът се набожно затълпи около дядо поп и целият храм потъна в светлина.

Пак без думи и без мисли аз дълбоко преживявах подетски, че вярата в безсмъртието, че светлината на Христовото Възкресение облива в тая нощ цялата земя и човешките души...

Всеки от вас мили деца, има подобни спомени и преживявания през детските си Великдени. Скъпете ги, защото животът едва ли ще ви донесе нещо по-ценно от тях!...

ЗАЩО ХРИСТИЯНСКАТА ПАСХА НЕ СЪВПАДА С КАТОЛИЧЕСКАТА?

Християнската Пасха не съвпада с католическата, защото Православната Пасха се изчислява по юлианския календар, а католическата се изчислява по григорианския календар.

За целите на църковната богослужебна традиция се използва юлианския календар. По този начин приемайки юлианския календар за Църковни нужди, Църквата му придава свещенно значение.

По-късно бил създаден и григорианският календар, който бил с 13 дни по-напред от юлианския календар и много църкви започнали да служат по него.

Така направили новостилните Константинополска и Румънска Патриархии. Затова се наложило някои Църкви да се отделят и продължили да служат по юлианския календар. Започнало икуменическо движение (в което искали всички хора, които изповядват различни религии, да

се молят заедно). Много поместни Църкви се присъединили към това движение и отстъпили от истинката вяра.

Католическата Пасха се изчислява по григорианския календар, а християнската по юлианския, затова има разлика между двете.

Гениалният създател на Юлианския календар, Созиген, бил александрийски учен, грък по народност.

Созиген избрал простата ритмика, защото само тя има покритие с математиката и с практиката в обозрими периоди. Три прости (365 дни) и една високосна (366 дни) и постоянно и неизменно повтарящ се период – четиригодие - съдържащ 1461 дни, е завършен. Този период, еднакъв сред всички останали, напред и назад, четиригодия, събираем, давал изключителната възможност за всякакви практически изчисления, напред

и назад във времето. Тъкмо затова юлианският календар се употребява и до днес както от научната хронологията (подреждане на събитията в хода на времето) така и от астрономията, за подреждане във времето и тяхното „предсказване“ (предварително определяне) на всякакви явления в заобикалящия ни небосвод, в т.ч. слънчеви и лунни затъмнения.

Всякакво по-голямо приближаване към стойностите на тропическата година, посредством изваждане на дни от календаря, което направил папа Григорий XIII, е противоположно, защото нарушава ритмиката и календарът става математически негоден за науката.

Това било същността на системата, с която компромиси не можело да има и на което никой, до края на XVI век, не посегнал. Това би значело да се развали календарната машина (часовникът) на времето. На този „часовник“ посегнал папа Григорий XIII и го... развалил.

Формулата за определяне на Великден в Църквите е неделята след първото пролетно пълнолуние. Т.е. това е първата неделя след 21 март – църковното пролетно

равноденствие. Така Великден е някоя от неделите между 22 март и 25 април (църковен календар) вкл., като има 19 варианта през различните години.

Правилата за изчисляване на православната Пасха са поставени от Първия Вселенски събор. Задачата за изчисляването на деня на Пасхата е възложена на Александрийската църква.

Господнето чудо, станало на остров Сицилия, описано от епископ Пасхазин, потвърдило по чудесен начин Божието благоволение към късния (точния) Великден в тази година. Веднаж в годината, по чудесен начин, точно на Великден, се изпълвал баптистериалния (кръщелния) басейн с вода, в който басейн кръщавали множеството оглашени. Басейнът се изпълнил не на ранната („римската“) дата, а на късната („александрийската“). Това знамение ясно показвало, че Небето не е безразлично към въпроса за празнуването на Христовата Пасха.

Автор: Павлина Янчева

ЧЕРВЕНОТО ВЕЛИКДЕНСКО

ЯЙЦЕ

В древността евреите имали обичай, когато се явяват пред високопоставено лице, да му поднасят дар. Така както сторили мъдреците, когато се явили пред родилия се Спасител. Бедните хора не могли да си позволят скъпи дарове, затова обикновено те поднасяли плодове и яйца.

След възнесението на Господа Иисуса Христа Мария Магдалина отишла в Рим, за да проповядва Неговото учение. Тя посетила император Тиберий и му поднесла червено

яйце с думите „Христос възкресе“.

Този обичай ние християните изпълняваме до ден днешен. Червеният цвят символизира пролятата кръв на Нашия Спасител, а самото яйце напомня за Неговото възкресение. Както от безжизненото яйце се излюпва живото пиленце, така от мъртвия гроб в Гетсиманската градина възкръснал Вечноживия Христос.

Автор: Вероника Станева

ВЕЛИКДЕНСКИТЕ ЯЙЦА

Не е известно кога за пръв път са започнали да се боядисват яйца. Има исторически и археологически данни, че яйцата са се багрили и дарявали още в древен Египет, Персия, Рим, Китай и Гърция. Ритуалите, свързани с тях, символизирани раждането на живота.

Евреите са имали обичай, когато отиват на гости при някого, да даряват някакъв дар на домакина. Ако гостът е бил много беден, той подарявал яйца. Според християнските предания, когато Мария Магдалена отишла в Рим да се срещне с римския император, следвайки този обичай, тя му подарила яйца, което било обагрено в червено, символ на кръвта на Христос. Оттогава навлязъл обичаят християните да си подаряват боядисани в червено яйца на Великден. Постепенно започнали да се използват и други цветове.

В България традиция е яйцата да се боядисват на Велики четвъртък или Велика събота, като броят им зависи от членовете на семейството. Първото се оцветява винаги в червено от най-възрастната жена. Докато то е още топло и прясно боядисано, тя рисува кръстен знак на челата на децата, а после на всички останали от семейството. След този

ритуал боядисването се поема от младите жени в къщата.

До появата на изкуствени оцветители са се използвали отвари от билки, ядки и др. С отвара от риган се получавала червена багра, със смрадлика — оранжева, зелено — с коприва, жълто — с орехи и кори от ябълка или отвара от стар кромид лук.

Винаги, когато са се боядисвали яйца, се приготвяла и отделна кошничка и за кумовете. Яйце се дарявало и на всеки гост, прекрачил прага. За допълнителна украса се ползвали отпечатъците на листенца от магданоз или фигурки, нарисувани с восък или с цветни моливи. Според поверието този, чието яйце остане здраво след чукането, ще е най-здрав през годината.

Св. Мария Магдалена

След Възнесението Мария Магдалена прекарвала с Богородица и апостолите в постоянна молитва и била свидетелка на първите успехи на християнското учение в Йерусалим. Църковното предание говори, че тя посетила Рим, за да разкаже на император Тиберий за месията. За да спази традицията и да не ходи при цезаря с празни ръце, Мария Магдалена му поднесла яйце със същите думи: “Христос воскрес!” Традицията да се поднасят яйца била от старо време при бедните юдеи, които не са имали възможност за по-скъпоценен дар. А Мария Магдалена допълнила изумлението на императора с думите: “Както това яйце трябва да умре,

за да се излюпи пилето, така и Христос умря, за да възкръсне за вечен живот”. Християните постепенно започнали да следват примера на Мария Магдалена. Поднасянето на боядисани яйца станало обичай, който постепенно се разпространил по целия свят. Вярва се, че както от черупката се ражда птиче и започва да живее самостоятелен живот, така и ние, при второто пришествие на Христа на земята, ще се възродим за друг, висш, вечен, безсмъртен живот. Червеният цвят на великденското яйце напомня на вярващите за това, че изкуплението на човечеството и бъдещият му нов живот са придобити чрез проливането на кръста на пречистата кръв на Спасителя.

Яйцата на Фаберже

Петер Карл Фаберже е един от най-прочутите бижутери на всички времена. През 1885 г. император Александър III поръчва на ателието на Фаберже — в което освен синовете на майстора, работят и много други талантиливи дизайнери като не по-малко известния Михаил Перхин — едно декоративно великденско яйце като подарък за своята съпруга, Мария Фьодоровна. Благодарение на мигновения успех,

Фаберже получавал постоянни поръчки за императорския двор и изработил едно след друго 10 яйца - за цар Александър III, който всяка година, до смъртта си през 1894 г., подарявал по едно на жена си Мария Фьодоровна; и още 44 — в периода между 1895 и 1916 г. — за цар цар Николай II за подарък на майка му, по това време вдовстваща императрица и за съпругата му, Александра Фьодоровна.

Автор: Никол Кипарисова

Из поученията за възкресението на Христа от преп. Бийд

“Добре е, че според преданието, жените мироносици са носели с тях благоухания, които били приготвили предварително. Нашите благоухания са собствените ни гласове в молитвите ни [Откр. 5:8]. Това, което на гръцки език наричат „благоухания” (aromata), на латински се нарича „тамян” (odoramenta). Ние носим своя тамян до гробницата на

Господа рано сутрин, когато ,помнейки Неговите страдания и смърт понесени заради нас, ние показваме на ближния си външно светлината на нашите добри тела, а вътрешно сърцата са ни озарени от радостта на искреното покаяние. Ако жените мироносици така старателно са издирвали тялото на Господа, колко по важно е ние да застанем с

подходящото благоговение под Неговия поглед, докато почитаме Неговите Тайнства, тъй като ние признаваме, че Той е възкръснал от мъртвите, че Той се е възнесъл в небесата и че силата на Неговото божествено величие присъства навсякъде около нас? Забележете, че се казва как

благоуханията били подготвени по-рано. Ние трябва да очистим сърцата си от безполезни за душата помисли преди всяка молитва.”

От “The Shepherd”, април, 2008 г.

<http://www.saintedwardbrotherhood.org/0408/shepherd1.html>

Преп. Бийд от Йероу, + 735 г. сл. Хр.

Превод от английски Стефан Гагов

КРАТКИ СВЕДЕНИЯ ЗА АВТОРА

Преподобния Бийд е роден през 672 г. в Нортумбрия, Англия. Денят, в който се чества, е 27 май. Преподобния Бийд е първият историк на английската църква. Той е бил монах в манастира “Св. Петър” в Уеърмаут, Нортумбрия и в неговия манастир-сестра “Св. Павел” в днешния Джероу, където завършил земния си път на 25 май 735 г докато превеждал Евангелие от Йоан на достъпен английски език. Почти всичко, което се знае за живота му, се съдържа в кратка бележка, написана от самия него и добавена към летописа му Църковна история, според която е постъпил в манастир на седемгодишна възраст, на деветнадесет години е станал дякон, а свещеник – на тридесет.

Бийд е познат със своите трудове като историк, учен и богослов. Най-известната му творба е *Historia ecclesiastica gentis Anglorum* (Църковна история на Англия), която му спечелила прозвището “баща на английската история”. Бийд е бил изключително начетен и всеотдаен лингвист и преводач, допринесъл значително за укрепването на християнството в Англия с коментарите си върху Светото Писание и преводите на текстове от Светите отци от латински и гръцки език, с което ги направил по-разбираеми за англо-саксонската общност.

НЕ ИСКАМ ДА СИ ТРЪГВАМ!

Празникът на Възкресение Христово и предхождащият го Велик пост, Страстната седмица със своите най-скръбни дни представляват сами по себе си цял един живот; живот, твърде различен от нашия, натежал от ежедневни грижи. В него болката е причинена единствено от страданието на човека за собствените недъзи, греховете, за които Бог е разпънат на

кръст. Но тъкмо заради великата Божия жертва тази болезнена печал е крайна и свършва там, където среща Христовата любов на Възкресението – “избавление скорби”... Тогава празненството облива с радост цялата душа. Ограничавана от условностите на света, в нощта на Пасха тя приема в себе си безграничната тайна.

Едва на сутринта, след края на богослужението осъзнавам, че времето е спряло и чак сега се връща към нормалния си ход. Неусетно храмът е останал пуст. Пуст, същевременно изпълнен с тази благодат, която усещаме над себе си най-силно на Великден. Свещите догарят. Кандилата пред иконите и белотата на празничната украса разпръскват богатата тъмнина на все още ненастъпилото утро. Трудно мога да се откъсна от топлите обятия на храма, греещ с невидима пасхална светлина. Душата копнее да остане в Божия дом. Сърцето е замряло в благоговеен трепет, защото се е докоснало до една частичка от вечността, където празникът никога не свършва...

Още усещам уханието на тамян и сякаш чувам стените да повтарят ехото на единоголасното „Воистину воскрес!“, което в своята простота събира неописуемата радост на избавения от греха човек. Вглеждам се в ликовете на иконите и очите ми се насълзават. Не искам да си тръгвам!

Припомням си прочетени редове от дневника на йеромонах Василий (един от оптинските новомъченици),

описващи неговата първа Пасха: „ Да воскреснет Бог и расточатся врази Его! Тези слова са необятни като небето и близки като диханието. В тях се съдържа и дългото очакване, преобразено в мига на срещата, и житейските несгоди, погълнати от вечността, вековните мъчителни търсения на немощната човешка душа, чезнещи в радостта на обладаването на истината. Нощта отстъпва пред светлината на тези слова, времето бяга от лицето им...

Снаближаването на слънчевия изгрев започва пробуждането на новия ден, който плахо осветява олтара с първите си зари. Но колко бледа е тази светлина пред блясъка на преживяното... Преминаваме под нейните лъчи през дните си, като ѝ се наслаждаваме и я приемаме за единствено необходима и достатъчна... А на Пасха можем да почувстваме, че в нея само се лутаме. Разсеяни или нехаещи, сме губили едно по едно бисерчетата на истинското щастие за душата. И ето, тъкмо сега, когато сме зърнали за миг правия път, огрян от светъл възкресен лъч, другият ни живот - студен, непознал Възкресението, иска да ни откъсне от уюта на истинския ни Дом, да върне

човека към себе си, като отново охлади сърцето му. И така да го погуби по малко.

Не искам да си тръгвам...

В съзнанието ми не спират да звучат пасхалните песнопения. „Как да опишем Пасхалната нощ? Как да изразим с думи нейното величие, слава и красота? Това е възможно само ако препишем отначало докрай чина на пасхалната служба...” пише йеромонах Василий.

След малко си отивам, мисля си, сбогувайки се с храма, и може би тази радост вече няма да я има. Няма да бъде същата, защото ще бъдем твърде заети, за да ѝ се

отдадем изцяло. Нейното място с празнота ще изпълни „празникът” на предишния живот, към който все се връщаме с лекотата на един стар навик. А пасхалната радост... Тя остава в храма, за да сгрее всеки, който е истински тук. Чака ни, за да ни направи свои участници. Но нас твърде често ни няма...

Как ми се искаше да върна времето, за да се озовем отново на прага на Великия пост. За да не оставаме празни в своята суета и неблагодарност, а никога да не забравяме за Бога, очаквайки с надежда Неговото Възкресение и своето спасение!...

Автор: Ива Тодорова

Как се празнувал Великден по времето на комунизма

По времето на комунизма официалното честване на църковните празници и в частност на Великден било забранено. Пасха се била превърнала в прост битов обичай, при това отбелязван нелегално, без много шум, защото никой не би искал да бъде сочен с пръст като ренегат и да рискува положението си. И така, Великден се празнувал в тесен семеен кръг, без да се споменава пред околните. Също така ако на някое дете му хрумнело да занесе писани яйца в училище (както в днешно време се практикува), учителят веднага изгонвал детето, след едно дълго мъмрене колко безсмислено е да се спазват такива бабешки традиции. Нямаło великденски отпуск за ученици и работещи (даже напротив, кой знае защо, пролетната ваканция в училищата никога не съвпадала със Страстната седмица), нямаło официално отразяване на деня в масмедииите с репортажи

от църковните богослужения у нас и в чужбина, неделни беседи и други подобаващи програми. Нямаło великденски картички, зайчета и други подобни украси за Празника. Козунаците пък по онова време се продавали целогодишно и никой не ги свързвал конкретно с Пасха. Истинската същина на празника - Възкресението Господне - била забулена в мълчание и оставала изпразнената от смисъл асоциация с шарените яйца и агнешкото, с яденето и пиенето. Да не говорим за предшествващия период на нравствено пречистване - деня на прошката и Великия пост. Те били напълно зачеркнати от хорското съзнание и потънали в забрава.

Много малко хора се осмелявали навръх Великден да отидат на църква. Около храмовете обикаляли доносници, които докладвали за отстъпници от комунистическото безверие. Засиленото присъствие на милиция действало потискащо на богомолците. Сякаш било грях да отидеш в храма и да отпразнуваш

изкуплението на човечеството от греха и победата над смъртта. Случило ли се да се стекат повече хора (което в последните години на комунистическото управление се наблюдавало нередко), “пазителите на реда” грубо разгонвали народа и завардвали вратите на храма. Патриаршеската катедрала “Св. Александър Невски” пък отрано през деня била ограждана и, както се казва, пиле не можело да прехвъркне оттам. В нея

се влизало само с пропуск. Разбира се, във всеки регион полицейското наблюдение било с различна сила. В провинцията на Великден достъпът до храма бил по-лесен .

Изборът да заложиш положението си, работата си и името си, за да отидеш на църква не е бил лесен в онези времена .

Автор: Нина Табакова (по спомени на Татяна Илиева)

НА ВЕЛИКДЕН В АНГЛИЯ

Това е разказа на Боряна, момиче от нашата енория. Боряна сега е студентка в Англия. Тя посещава храма на Английската Старостилна Православна Църква в Лондон, която е под омофора на метонския епископ Амвросий от гръцкия Синод на Противостоящите.

„Английската Църква, която посещавам, се казва “Св. Крал Едуард” и принадлежи на мъжкия манастир със същото име в град Брукуд, на един час път с влак на юг от Лондон. Посветена е на мъченика Крал Едуард, чийто свети чудотворни мощи се помещават в храма. Самият храм се намира в един

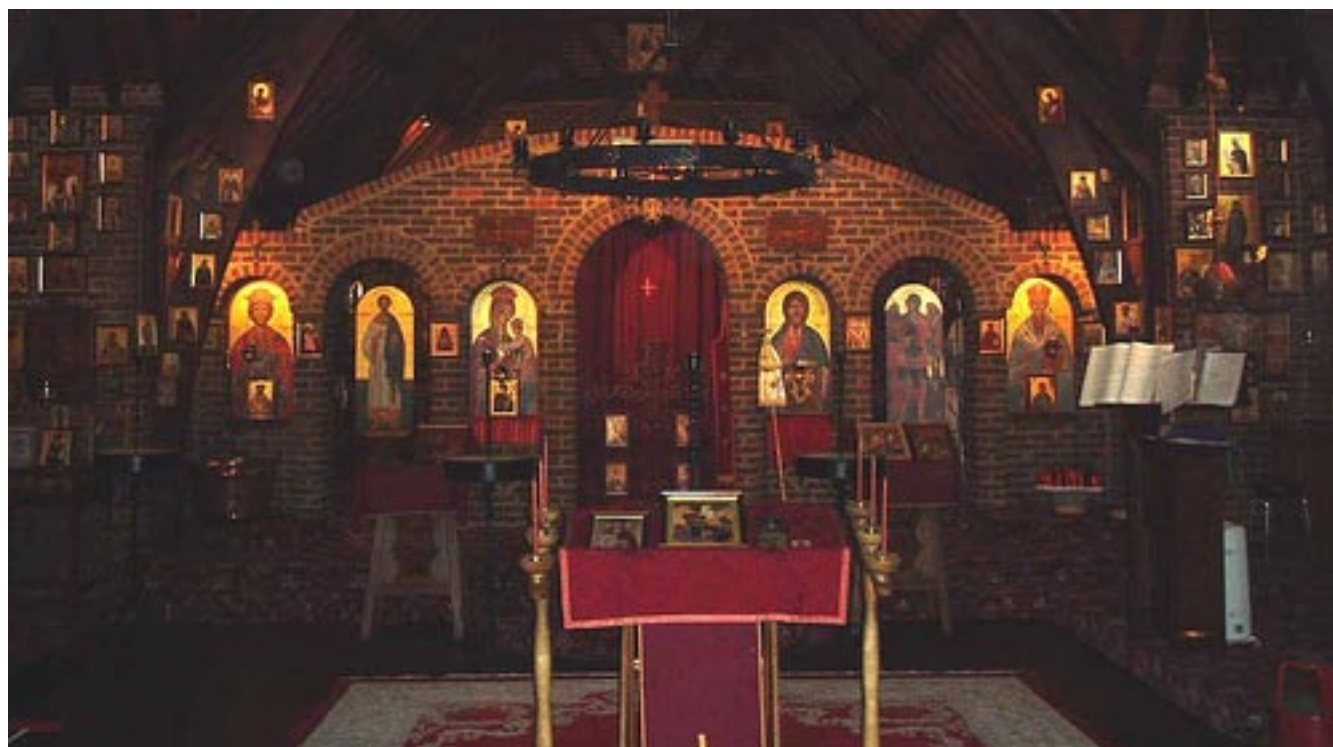

старинен и грижливо поддържан гробищен парк.

“Св. Едуард” е единствената Старостилна Православна Църква във Великобритания. По тази причина хората, които я посещават, са не само

англичани, но и значителен брой румънци, руснаци, гърци и българи. Много от тях живеят далеч и когато имат възможност да се присъединят към службите, често пристигат предишните ден-два след дълъг път (а преди големите празници някои даже пътуват със самолет заради големите разстояния!) и остават в хотели в близките градове, за да могат да пристигнат навреме и имат сили. Службите са почти същите като тези в нашия софийски храм “Успение Богородично”. Разликата е, че много рядко присъства Владика, проповедта е преди светото Причастие, а не в края на службата и като цяло има много по-малко хора.

Великденската служба беше много хубава. Първото ми впечатление беше силното ухание на цветя и билки, които бяха разпръснати по целия под на храма като килим, но се усещаха още преди да се стигне до входа. Може би още по-голяма беше изненадата, че се наложи да се изповядам в средата на тихия храм, докато

мъжете се редуваха да четат(“Деяния апостолски” – бел.ред.) на тези, които бяха пристигнали преди началото на службата.

Хорът винаги се състои от 3-4 певци, но в навечерието на Пасха почти всички се включиха и пяха от сърце. След края много хора, включително и монасите, останаха да откъснат и получат първата си непостна храна до огромния огън, запален в двора. И така, преминали през седмиците на Великия пост и след Великденската литургия, пред огъня и под звездите дочакахме зората на най-големия християнски празник – Пасха.

ТУРИНСКАТА ПЛАЩАНИЦА

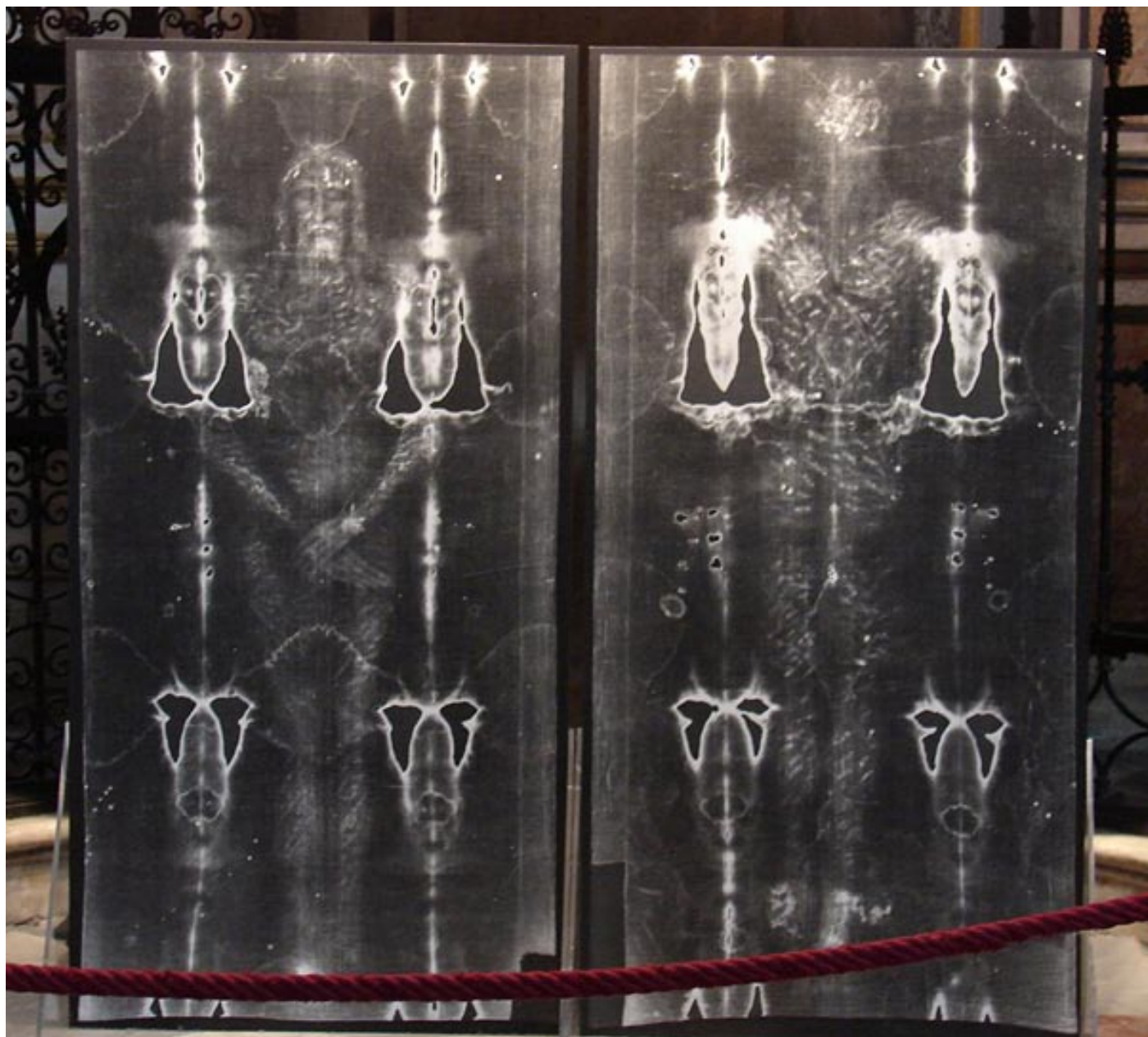
Туринската плащаница представлява много древно ленено платно с дължина повече от 4 метра, на което има златисти отпечатъци на обнажен, жестоко измъчен човек. Никой от нейните изследователи не може да каже как са се появили тези отпечатъци на платното, макар че сърцата на вярващите християни са подсказвали Кой и при какви обстоятелства е оставил това изображение. Главният въпрос е този: дали туринската плащаница е същата плащаница, в която Йосиф от Ариматей бе положил сваленото от кръста Пречисто Тяло на Богочовека и от която Той бе възкръснал? Във вид на кратък отчет ви предлагаме отговор на този въпрос.

СНИМКИТЕ НА ПЛАЩАНИЦАТА

За първи път преди повече от сто години било разрешено да се снима туринската плащаница. Първата снимка направил

археологът и фотограф Секондо Пиа. Вечерта на 28 май 1898 г. Пиа направил две снимки на плащаницата, от които едната се оказала повредена. Останалата голяма фотоплака с размери 50X60 см. била проявена от него. И тук започва най-интересното. Когато във мрака на фотолабораторията започнал да се проявява позитивен образ, Пиа видял релефен портрет на Божествена красота. Неговото възмущение нямало предел. Той цяла нощ проверявал и препроверявал направеното откритие – на туринската плащаница било запечатано негативно изображение. А позитивното изображение можело да се получи, като се направи негатив на образа от плащаницата.

Снимката, уголемена до човешки ръст, показвала картина на чудовищни страдания, но заедно с тях се проявил Лик на пределна величественост и царственост. От тогава ние можем да съзерцаваме този Лик, който

изразява неизразима твърдост и сила, а заедно с това и безгранично прощение и милосърдие.

ОБРАЗЪТ ОТ ПЛАЩАНИЦАТА

Първото, което предстои да се направи, е да се опишат точно особеностите на Жертвата, която след мъченията и смъртта са положили в туринската плащаница. Когато ние

внимателно се вгледаме в Образа на тъканта, тогава на лененото платно се представя в целия си ужасяващ реализъм жестоко измъчено тяло на Човек с брада, мустаци и дълги коси, низпадащи на раменете. Тялото се изобразява на тъканта в състояние на приетата от него сурова и мъчителна смърт, което се потвърждава със специфичните изменения на долните крайници. Разглеждайки по

нататък отпечатъците, можем да потвърдим, че Умрелият е добре развит физически Мъж на средна възраст. Структурата на Неговото тяло е анатомично свършено естествена. Тялото е със здраво телосложение без каквито и да е дефекти. Смъртта е настъпила няколко часа преди тялото да бъде положено върху едната половина на плащаницата и покрито с другата половина. Тъканта е била в контакт с тялото не повече от два-три дена.

Подробно разглеждайки областта на главата, забелязваме, че косите лежат в пълен безпорядък. Човекът от плащаницата има неголяма брада и мустаци. Дясното око е затворено, лявото леко притворено. Над лявата вежда има капка кръв. Носът е типичен за източната раса. Очите стоят близо едно до друго. Брадичката е ярко очертана, особено отляво. Отдясно на нея има петно от кръв или дълбока рана.

МОНЕТИТЕ

През 1980 г. Францис Филас,

изследвайки снимките на туринската плащаница, открил подобни на копчета предмети в областта на очите. Върху тях се виждали буквите “UCAL”. Независимите изследвания на Кенет Вивър, направени на самата плащаница в същата 1980 г., потвърдили наличието на тези букви. Оказало се, че те са от надписа “Тиберий цезар”, който надпис стоял на монети, сечени през времето на Христа. След две години Алан Хангър намерил пълното съответствие между подобните на копче обекти с букви върху плащаницата и медните

монети от Палестина от времето на Римската империя. Той доказал, че на плащаницата се намират отпечатъци на така наречената “лента на Пилат” от времето на управлението на перфектите на Юдея Гратус (15 – 26 г. от Хр.) и Пилат (26 -36 г. от Хр.). Бележите от монети се обяснявали с факта, че според древния еврейски обичай очите на покойниците се покривали с монети, преди да бъдат завити с погребалните пелени.

ЦВЕТНИЯТ ПРАШЕЦ ПО ПЛАЩАНИЦАТА

Криминалистът Макс Фрей разработил уникална методика за анализ под микроскоп на мънички частици, събирани от изследвания предмет с помощта на лепкава лента. Когато по време на излагането на показ на плащаницата през 1973 г. го поканили в Турино, той взел от нейната повърхност 12 проби пращец. При оглед под микроскоп на лентата с пробите, Макс Фрей видял множество зрънца на цветен пращец, но не могъл да определи повечето от тях,

защото такива растения не се срещат в Европа. Това го озадачило и той направил 7 пътувания из Близкия изток, за да се снабди с екземпляри от растения и цветя, които се срещат в този регион. Той установил, че върху плащаницата има общо 58 вида цветен пращец. От тях 48 вида са характерни за растения, виреещи на изток. Тринадесет вида растат само в района на пустинята Мезев и Мъртво море. Двадесет вида - в степните райони на югозападна Турция и Сирия, а също в района на Истамбул. Шестнадесет вида виреят в различни други места, включително в Европа.. Така Фрей научно установил, че туринската плащаница се намирала в контакт с окръжаващата среда в древна Палестина, на територията на древна Едеса (сега града Уфа в Турция), в Константинопол и в Европа. Този извод точно съответства на фактите, които са ни известни за преместването на туринската плащаница през вековете.

**Превод от руски:
Галина Пенчева.**

Над броя се потрудиха: Павлина Янчева, Вероника Станева, Боряна Гагова, Никол Кипарисова, Стефан Гагов, Ива Тодорова, Нина Табакова, Галина Панчева
Илюстрации: Златина Вълва

Издание на Неделното училище при катедрален храм “Успение Богородично”

Година I. Празничен брой (Брой 2).
април 2011 год. София.